

לקח מהפרשה,

ואנשי קדש תהיון לי... (כב', ל')

העובדים במפעל הצבאי התפעלו מאנשי 'הגניזה'. לא רק מי שאינו אוכל טרפות נקרא איש קודש. כשיוצא לפעמים לפגוש באדם שעושה את מעשיו לשם שמים ממש ללא כל פניות, הדבר מחמם את הלב לקדושה. בתקופתנו שכל אחד מנסה להרוויח על חשבון השני והאנוכיות צועקת לשמיים, לא קל למצוא יהודים כאלה שכל רצונם הוא להגדיל את כבודו והדרו של בורא עולם. לפנינו סיפור של יהודי שנתקל במחזה שכזה של כבוד שם שמים. "אני עובד - כך הוא מספר - באחד המפעלים הצבאיים באזור המרכז.

יום אחד נתקלתי במשאית גדולה החונה בחצר המפעל וכשהצצתי לתוכה נדהמתי לראות מאות גמרות וספרי קודש שהיו מונחים שם בביזיון נורא. לאחר שקבלתי היתר מהמפקדים להביא את הספרים לקבורה, שאלתי ובררתי אצל מכירי איזה גוף מסוגל לבצע את המשימה על הצד הטוב ביותר, והכל הפנו אותי לארגון 'הגניזה'. ואכן מהרגע שפניתי אליהם ומסרתי את ההודעה על מאות הספרים המוטלים בביזיון, עבר רק זמן קצר עד שהאנשים באו למפעל, ועבדו במסירות רבה עד מאוד עד שהוציאו את כל הספרים בצורה מכובדת. ההרגשה שלי ושל החיילים שבמקום הייתה שאנשי הגניזה ראו בעניין משימת קודש של ממש, והביטו על המצווה שהזדמנה לידם כמוצא שלל רב. הדבר כל כך בולט, עד שכל מי שמתבונן בהם ובעבודתם יכול היה לחשוב שהחבורה הזו מצאה אוצר ענק של כסף, וכל אחד מנסה לחטוף ככל יכולתו...

העובדים והחיילים שאינם שומרי תורה ומצוות, עמדו משתאים לנוכח המראה של אנשים המוכנים להתייגע בעבודה קשה ומפרכת וכל זאת ללא תשלום! והנה, לא רק שאנשי הגניזה קיימו את המצווה הגדולה של שמירת ספרי הקודש, אלא הרוויחו קידוש שם שמיים שאין דוגמתו

זמן רב לאחר שעזבו את שטח המפעל, עדיין שחו העובדים על נאמנותם של היהודים החרדים הללו למשימת הקודש שנטלו על עצמם, והצביעו עליהם כדוגמה מופתית לאנשים שבאו לעולם לא כדי למלא את רצונם הם, אלא למלא את השליחות שהוטלה עליהם מאת ריבונם.

(עלינו לשבח)

ליראת שמים

יהונתן בן שלום / נהוראי בן נאווה / מלאכי בן נאווה / ידידיה בן נאווה / אחיה בן נאווה

נאווה בת מרים / טוהר בת נאווה / נעמה בת נאווה

להצלחת: אברהם בן בלוריה / טובה רחל בת מרים שמחה

פינת ההלכה

שבת שקלים:

א: השבת הקרובה נקראת שבת 'שקלים', בגלל קריאת המפטיר המיוחד שקוראים בפרשת 'כי תשא' בפרשת מחצית השקל.

ב: הסיבה לקריאת המפטיר זה היא. מפני שבזמן שבת המקדש היה קיים היו מודיעים לכולם בראש חודש אדר להתכונן למגבית מחצית השקל.

ג: בכסף שנאסף היו קונים בהמות לקורבנות הציבור בבית המקדש, ובראש חודש ניסן היו צריכים להקריב כבר קורבנות שנקנו בכסף חדש.

ד: המפטיר שקורא את פרשת שקלים אומר חצי קדיש אחרי קריאת המפטיר לפני קריאת ההפטרה, בנוסף לקדיש שאומר העולה לתורה לעליית שביעי.

ה: ההפטרה בשבת היא 'בן שבע שנים יהואש במלכו' הפטרה מיוחדת לשבת זו, בה מסופר על איסוף הכסף לבדק הבית של בית המקדש על ידי המלך יהואש. לא קוראים בשבת זו את ההפטרה של פרשת השבוע.

ו: מכיוון שבמחצית השקל המטרה היא 'לכפר על נפשותיכם' נוהגים גם היום לתת 'זכר למחצית השקל' (כ-20 ₪ לכל אחד מבני הבית) יש נוהגים לעשות זאת אחרי תפלת מנחה של תענית אסתר.

לע"נ דוד יהושוע בן תמר / ישעיה בן נעמי / שלמה בן סולטנה / שושנה בת בתיה / יוסף בן יהודה

מרדכי בן יפת / בצלאל בן יפת / אסתר בת אסתר / מירה בת מלכה / מיכל בת צדיקה

לע"נ סעדה בת סליימן / כרמלה בת יחיא / שלום בן שלמה / שלום בן יחיא / יואל יחיא

רומיה בת אברהם / רבקה בת תמר / פנינה בת יחיא / לירז בת מירב / שלום בן דוד

לע"נ ניסים בן יחיא / דוד בן סעיר / גיזל בת יחיא / חממה בת יחיא / סליימן בן דוד

מחפוד בן יחיא / בדורה בת אברהם / יפה בת מזל

חינוך לפתיחות והבעת רגשות / ב'

בשבוע שעבר מנינו את הסיבות מדוע חשוב לחנך לפתיחות. כמו כן הוספנו שניתן לעזור לאדם להיות פתוח ומתקשר יותר גם אם הוא נולד סגור. איך עושים זאת? ובכן, גם הילדים שאינם מדברים, הם מדברים! הם מדברים בתקשורת סמויה, אך אנו ההורים לא תמיד קולטים את המסר שהם רוצים לומר לנו. לדוגמה: יוסי בא מבית הספר וזורק את הילקוט בעצבים. התגובה האופיינית שלנו היא: 'ככה נכנסים הביתה?! זה דרך ארץ?!' כשבעצם אנו צריכים להבין. בדרך כלל הוא שם את הילקוט במקום, והיום לא. קרה משהו לא שגרתי. אנו צריכים להגיב: 'אני רואה שהיה לך היום יום קשה'. אולי תספר לי? התגובה הראשונה תיצור אצל הילד תסכול. הוא יחשוב בלבו: 'לא די שהיה לי יום קשה בבית הספר עכשיו גם כועסים עליי'. לעומת זאת התגובה השניה יוצרת הבנה, אמפטיה, ומאפשרת פתח מכובד לשיחה. נשאלת השאלה: האם אין בזה הסכמה למעשיו של הילד כשאנו לא מגיבים לאופן הנחת הילקוט? התשובה היא: לא! וזה לא מה שחשוב כרגע. אם נאפשר לילד דרך התקשורת הסמויה לדבר, הוא ילמד לבטא את עצמו בלי ההצגה של זריקת הילקוט. דוגמה נוספת: ילד שמגיע תמיד עם תאבון, ועוד במדרגות שואל מה בישלת? מגיע הביתה ולא רוצה לאכול. הוא לא אומר, אבל משדר משהו לא כשורה אצלי. אל תדאגו אם הוא לא יאכל, ואל תשדרו לו כאילו זה העיקר. התגובה צריכה להיות בסגנון הבא: 'אני רואה שאין לך מצב רוח, משהו הרגיש אותך? פגע בך? עצרו בין שאלה לשאלה עד "שתקלעו" למטרה. בשאלות כמו משהו הרגיש אותך? פגע בך? אתה כועס על משהו? אנו גם מלמדים את הילד לקרא לרגשות בשם. עוד על מסרים סמויים אי"ה בשבוע הבא. שבת שלום! שושנה.

לרפואת

נאוה בת מרים / אברהם בן נאוה / מנשה בן אברהם / בתיה בת רומיה / בלוריה בת עלו
דוד בן יונה / מור בת סימה / שילה בת נעמי / אברהם בן בלוריה / תאיר בת אשר
חיה בת רחל / נתנאל בן עמנואל / טובה רחל בת מרים שמחה / סעדה בת זהרה
שלוש בן סלימון / רחל בת חנה תנינה / זכריה בן דוד / מרים בת יצחק
לזיווג הגון
נאור בן תמר / יובל בן זכריה / שי בן אברם / ידידה בת בתיה / טל בן בתיה / נתנאל בן בתיה
לימור בת אורה / אוסנת בת אליס / שמואל בן עליזה / אודליה יונה בת מרים
נתנאל אליהו בן שושנה.

סיפור לשבת

אור בקצה העור

כשהגננות התלוננו על ארי הייתי מסוגלת להבין אותו. ארי היה ילד חסר שקט. הוא לא היה ילד רע. ההפך היו לו פני מלאך שהצדיקו את עצמן. הוא היה ילד טוב. קצת מפונק קצת בכיין – אבל בעיקר אימפולסיבי וחסר שקט. הוא לא היה מסוגל לשבת רגע אחד בשקט. לא בזמן הארוחה ולא בזמן שכל הילדים ישבו בשקט והאזינו לקלטת. הגננות טענו שהוא צריך 'כתה קטנה'. "הוא לא מסוגל לשבת בשקט. או כתה קטנה או ריטלין, או משהו מקצועי אחר לא שייך להמשיך כך."

אהרן בעלי היה מניף יד בביטול "שטויות, גם אני הייתי כזה" הוא אמר, "וזה לא שינה את מסלול חיי. התבגרתי למדתי לקחת אחריות על עצמי אנחנו נעזרו לו להתבגר מהר, יהיה בסדר". הילד באמת בגר. נכנס לכתה א' מלא בהבטחות טובות, הוא הרצין היו לו עיניים שותקות עצובות מאוד. למרות שהרצין חוסר הסבלנות המשיך. לכו לאיבחון האיץ בנו המורה, אך אהרון סירב לתייג את הילד כבעייתי. באספת ההורים שהייתה לארי בבית הספר שמענו מהמורה שהוא בהלם מכך שהילד עדיין לא מטופל. יש לו בעיות קשות שאינן מאפשרות לו להשתלב בכיתה'. הפעם אהרון הסכים שנלך עם ארי לאיבחון.

התקשרתי למאבחנת ידועה וקבעתי תור בדחיפות. המאבחנת הייתה נחמדה. היא נתנה לארי לשנות ובנוסף קיבל גם חפיסת שוקולד, והאבחון התחיל. הוא נמשך כחצי שעה בסימה קראה לי המאבחנת. "הוא לא היה מסוגל להמשיך את האיבחון. ברור שיש לו בעיה כל שהיא" אמרה לי כשהיא מהורהרת. "בעיה במה? בעיות קשב וריכוז, את ממליצה על ריטלין? שאלתי. "אני לא יכולה להמליץ אני לא רופאה אתם צריכים לפנות לרופא נוירולוג לבדיקות. היכולות שלו טובות מאוד אפילו טובות מן הממוצע אני לא רואה סיבה לדאוג מבחינת היכולת הקוגניטיבית אבל יש בעיה במשהו אחר" היא שתקה. הלכנו לנוירולוג ואחר כך לפסיכולוג, וכל זה לא עזר להבין מה הבעיה. בשלב זה נזכרתי שיש לי חברה העוסקת בתחום ההוראה המתקנת ופניתי אליה לתגבר את לימודיו של ארי. אני גם מאבחנת אמרה לי הידידה, תשלחי אלי את הילד. הגעתי אליה כשאחרי נגור ארי בחוסר רצון מובהק, אך עניין אותו לראות חברה של אמא מימי הילדות, מה שגרם לו לשתף אותה פעולה. ישבתי בחוץ, אחרי חצי שעה בקשה ידידתי שאכנס לחדר. היא הרימה את השרוול של ארי. "מה זה? שאלה?" העור של ארי היה תמיד יבש זה התחיל בערך מגיל שנתיים. "זה סתם עור יבש קצת... למה?" שאלתי. לא יודעת אני חושבת שכדאי שתלכו לרופא עור. הילד נראה חסר מנוחה הוא זז מידי פעם כאילו משהו מציק לו. אולי זה העור? תקבעי תור לרופא עור ותספרי לי אחר כך מה קורה." הרופא בדק את ארי ומיד הנפיק את האבחנה: 'אטופיק דרמטיטיס' הטיפול שקיבל ארי פתר את הבעיה. וכתוצאה מכך קבלנו ילד חדש. ישן טוב בלילה, רגוע, אוכל טוב וגם לומד מצויין....

(רחל שור שעה טובה)

שבת שלום.

לזכות זצוק"ל הרב מרדכי אליהו/ לזכות זצוק"ל הרב אלעזר אבו חצירא